

Da
Himlen fik Sit,
Jorden Sit,
Vanden kom til GUD,
Støvet til Jorden,
Sielen i Abrahams
Legemet i Jordens Skød.

Af

Den i Livet

Vel-Vedle og Velfornemme

(nu ved Døden salige)

SEIGNEUR Jaen Srochen,

Berømmelig Handels- og Serten-Mand udi Bergen.

(Fød sammesteds den 10 Sept. Anno 1699.

Død den 7 Juli 1764.)

Et følgende komponeret.

Imprimatur,

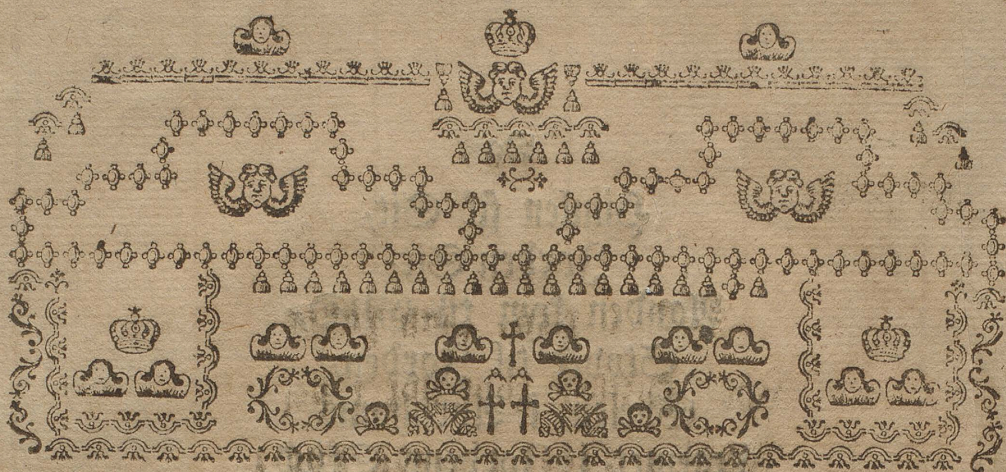
J. RENNORN.

BERGEN,

Trykt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker, Christoph Koebert.

BN 443

Det er en mærkelig Minut; naar Evigheden
Begynder. Ewig vel og evig ilde da
Saaer sin Begyndelse. Til Sorgen eller Glæden,
Hensfarer hver den Siæl, som farer her isra.

Er Livet vel anvendt; O hvilke søde Tanker!

Man kand da tænke med Fornøielse derpaa,
Den Time blier os kjær, naar Dødens Bud paabanker,

Vi vente hiffet der vor Raade-Løn at saae.

Saa smerteligt det er, at see en kjærlig Fader
Udhikke sidste Suk. Een Bitterhed heel stor!

Saa glædeligt det blier, naar GUD os eengang lader

Hensamles med ham der, hvor idel Glæde boer.

Saa sørgeligt det er, at see en Fader bæres

Til Graven. See! saa fuldt af Haab det veri er,

At Graven giver ham tilbage for at ares

Udi Opstandelsen. Han blier ey evig der.

De er vel lykkelig, som Lykkens-Gode have,
Deri, at de dermed kand gjøre mange godt;
Men der er Mange, som kand have denne Gave
Dog bruger den ey ret sig selv til evig Spot.
Meer lykkelig er den, som har den Naade-Gave
At bruge Gaverne, som foreskrevet er,
Og Alting rettelig saaledes veed at lave,
At GUDS Navn Eren faaer for hver en Ting i sær.
Men lykkeligst er den, som altid veed at skille
Sig baade udi Med-og Mod-Gang christelig,
I Medgang kiender sig, i Modgang knurrer ikke,
Og troer, at alt af GUD tilskikkes vnselig.
Saa lykkelig var Den, som bæres nu til Graven,
At GUD forundte Ham at gjøre mange vel,
Han derfor prusste GUD, som Ham forundte Gaven,
Og prusset selv, for Han har glædet manges Siæl.
Dog lykkeligere deri, at naar Han kunde,
Saa var Hans Hierte ømt mod alle Trængende,
Det var Hans store Lyst at matte hungrig' Munde,
Sin Hielp og Kiærlighed mod Alle at betæe.
Og lykkeligst deri, at naar GUD Ham tilsendte
Sin Deel af Lidelser, Han kiærligst den modtog,
Og veedste, at den GUD, som sendte dem, og kiendte
Hans Beste, derom Han ey nogen Mistviisl drog.
GUD over Aar og Dag med Svaghed Ham har prøvet,
Dog utaalmodigt Ord faldt aldrig af Hans Mund;
Ehi Han i Ven, i Troe, i Haab var stedse øvet,
Og troede, Hielpen kom nok i belehlig Stund.
På Verden var Han tied: Han kunde derfor sige,
Jeg fare vil herfra, der meget bedre er.
Jeg haaber der at see min GUD i Himmerige
Og faaer den Arvedeel, som mig er henlagt der.

Dit Hierte-Barn maa nu, saavel som Dine Sønner
 Din Død begræde. Men de haabe vist at faae
 Deel i Belsignelsen, som Du i Dine Bønner
 Har bedet Himlen om, før Du gif herfra.
 Saa mange sont Du her i Livet haver glædet,
 Saa mange har Du og bedrovet ved Din Død;
 Thi mange visselig af Dit Brød have ædet,
 De af Dit Begere en Lædse-Drik og nød.
 Saa længe som min Siæl i Legemet kan tænke,
 Saa skal den tænke paa Din Kiærlighed mod mig,
 Og det af alle Ting mig allermest vil frænke,
 Om det var mueligt? jeg kunde glemme Dig.
 Ubodelige Tab! jeg kan det ey asmale,
 Da jeg det Kiæreste i Verden mistet har,
 Dog! Lev da evig vel! jeg lader Nygtet tale,
 Nok sagt: Du visselig blant os var saake rar.

